

פרק ט"ו: מדד 'משנת יוסף'

יש אנשים שעוקבים אחרי מדד המחירים לצרכן. אני עוקב אחרי המדד האמיתי: מדד המחירים של 'משנת יוסף'.

זה מתחיל ביום חמישי. המכירה נפתחת. אנחנו נכנסים לאתר.

אשתי אומרת: "צריך בצל".

אני מסתכל, "שק בצל 20 קילו - 15 שקלים".

"רחלי", אני אומר לה בטון של מנצח, "חבילה בסופר עולה 6 ש"ח לקילו. פה זה יוצא גרושים! אנחנו קונים שק".

"אבל איפה נשים שק?!" היא שואלת.

"במרפסת! ליד ה-40 קילו תפוחי אדמה שקנינו בשבוע שעבר."

בעולם של משנת יוסף, אם אתה לא קונה בכמויות של גדוד, אתה מרגיש שאתה מפסיד כסף. אז מה אם חצי מהבצל יצמיח זקן ויתחיל ללמוד בכולל לפני שנספיק לבשל אותו? העיקר שהמחיר לקילו היה נמוך.

יום שלישי בערב. התחנה.

זה נראה כמו מבצע צבאי של פיקוד העורף. עשרות אברכים רצים עם עגלות תינוק עמוסות בארגזי מלפפונים, קרטונים של ביצים ושישיות מים.

פגשתי את מוטי. הוא סחב שני ארגזים של אפרסמונים.

"מוטי, הילדים שלך אוהבים אפרסמון?" שאלתי.

"שונאים", הוא ענה כשהוא מנגב את הזיעה, "אבל זה היה ב-3.90 ש"ח! אתה מבין מה זה? זה כמעט חינם! אסור להשאיר כסף כזה על הרצפה".

זה ראש של אברך, לקנות משהו שאתה לא צריך, בכמות שאין לך איפה לשים, רק בגלל שהיחסון התיאורטי הוא עצום.

החלק הכי יפה זה ה"השלמות".

דפיקה בדלת ב-22:00 בלילה. השכן מהקומה למעלה.

"סליחה, הזמנתי חסה ויצא לי ברוקולי, רוצה להחליף?"

פתאום הופך הבניין לשוק חופשי. "אני אתן לך שתי חבילות פטרוזיליה תמורת קרטון ביצים, ונסגור את הפרש בערב פסת."

אני מרגיש כמו יעקב אבינו אצל לבן – מחליף כבשים בנקודים, רק עם חומרי ניקוי של 'סנו'.

השורה התחתונה.

בסוף הערב, הבית נראה כמו מחסן לוגיסטי בנמל אשדוד.

אני יושב בסלון, מוקף בארגזים, ומחשב את החיסכון.

"חסכנו היום 120 שקלים!" אני מכריז בגאווה.

"יופי", אומרת אשתי, "עכשיו תשלם 200 שקל לפיזיותרפיסט שיסדר לך את הגב מהארגזים שסחבת."

חייכתי. היא לא מבינה. הכאב בגב הוא זמני, אבל התחושה שקניתי קילו פסטה ב-1.90? זה נכס צאן ברזל.

הכותב עדיין מחפש מישהו שיחליף איתו 5 קילו לימונים תמורת שקית חלב, ומזכיר לכולם שמי שלא אוסף את הארגזים שלו עד 23:00 – הופך אותם להפקר כדת וכדין.
